

Giới thiệu Nợ Hồng Trần

Thể loại : ngôn tình, cổ đại

Tiểu sư muội yêu sư huynh mình không sai.

Đại sư huynh thăm yêu tiểu sư muội cũng không sai.

Nhưng tại sao nhị sư huynh lại yêu sư phụ?

Lỗi tại Ti mệnh hay tại con yêu nghiệt đó.

Phu quân mau quỳ xuống.

Lúc viết truyện này cứ cảm thấy mình như phê cà vại, tất cả câu truyện đều diễn ra trong giấc mơ của mình, mình cứ thế mà viết thôi.

Rồng Vàng thi xong rồi, lượn thôi.

#TieuTieu

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Chưởng môn, yêu giới đang tấn công Tiêu Sơn phái, có chi viện không? "

Một đệ tử trẻ tuổi đứng giữa hàng ngũ khom người báo cáo, ngồi trên chủ vị là một nữ tử, vốn lạnh lùng nhưng nghe đến hai chữ " Tiêu sơn" lập tức biến sắc hỏi.

"Đã tấn công bao lâu? Tiêu Vân có ở đó không? "

"Tin tức truyền đi gần 1 canh giờ, Tiêu chưởng môn bây giờ đang ở đảo Bồng Lai sợ là về không kịp, lần này Yêu giới gần như là dốc toàn lực, tứ đại trưởng lão của yêu giới cũng xuất trận ".

"Không xong rồi, kêu các đệ tử chuẩn bị, chúng ta lập tức chi viện cho Tiêu sơn. Các vị trưởng lão dẫn đệ tử đến đó, ta đi trước một bước ".

Nói xong ngự kiếm đi trước. Đám trưởng lão đứng sau chỉ biết lắc đầu nhưng cũng không trái lệnh. Tâm tư của chưởng môn bọn họ còn không biết sao.

Mạc Tư Lạc là nữ nhi duy nhất của tiền chưởng môn của Lạc Nhận môn, từ nhỏ gửi đến Tiêu Sơn học tập, kết quả lại yêu chính mình sư huynh, luôn không màng tất cả mà giúp đỡ hắn, nhưng bị ai hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Tiêu Vân thượng tiên vô dục vô cầu, luôn không đáp trả tình cảm của chưởng môn, cứ thế kéo dài 30 năm. Với người tu tiên 30 năm không ngắn không dài nhưng đời người có bao nhiêu lần 30 năm để lãng phí?

Lúc Tư Lạc đến nơi, chân núi Tiêu Sơn gần như là cây cối thành ngọn núi nhỏ, trên không trung có vài bóng người đang giao đấu, tứ đại trưởng lão Lôi Phong Hỏa Điện của yêu giới và các nhị vị tiên tôn của Tiêu sơn. Mắt thấy roi của Hỏa yêu sắp đánh trúng một vị tiêu tôn, nàng liền niệm chú huyền ra một cây roi cuốn lấy roi của Hỏa yêu. 4 đánh 2 liền trở thành 3 đối 4. Thực lực của Tư Lạc không thấp, còn trẻ nhưng đảm nhận chức chưởng môn, sư muội của Tiêu Vân thượng tiên thì sao có thể võ công thấp được. Một mình nàng vừa đối phó Hỏa Lôi cũng không cảm thấy quá khó khăn.

Cả đám triển đấu với nhau hơn một canh giờ thì người của Lạc Nhận một cũng tới, thế cục lập tức thay đổi.

Hỏa yêu cắn răng la một tiếng:

"Rút".

Các vị trưởng lão khác tuy không cam lòng nhưng vẫn rút đi. Thấy 2 vị tiên tôn bên cạnh muốn đuổi theo nàng lập tức ngăn cản

"Giặc cùng đường không đuổi".

Hai người thấy thế đành bỏ.

Sau khi xử lý xong dư nghiệt của yêu giới hai người mới cùng Tư Lạc nói chuyện.

"Tư Lạc, may là muội đến kịp nha".

"Đa tạ Mạc chương môn".

Hai vị tiên tôn đều là sư huynh của Tư Lạc, một người tính tình tùy tiện, buông thả là Lâm Nhất Nhân mọi người gọi y là Nhân tôn, một người cổ chấp với luật lệ quá câu thúc là Bạc Ngọt người ta gọi y là Man tôn (quá man rợ).

"Hai vị sư huynh không cần khách sáo với muội, dù gì chúng ta cũng từng là sư huynh đệ đồng môn mà".

Đúng thế, "tùng là", năm đó Tư Lạc che giấu thân phận đến Tiêu sơn bá sư học nghệ, mọi người không màng thân phận xem nàng là tiểu sư muội duy nhất mà cưng chiều, mà dùng một cái nàng trở thành chương môn một phái, hai người không bị đả kích là chuyện không thể nào, trong lòng Man Tôn vẫn còn bóng ma nên rất xa lạ với nàng, Nhân tôn thì đơn giản một câu, "ai nha ta là sư huynh của chương môn một phái đó" rồi bỏ qua, vẫn xem nàng như sư muội mà đối đãi. Chỉ có Tiêu Vân luôn lãnh đạm với nàng ngày càng xa cách.

"Sư muội cần thận".

Bỗng nhiên Nhân tôn la lên một tiếng, muốn đẩy nàng ra nhưng không kịp, Hỏa yêu vốn đã rời đi bỗng nhiên quay lại, dùng ám khí đánh vào nàng, lúc nàng phản ứng lại chỉ thấy trời đất tối mù, nàng ngã xuống.

Lúc Tiêu Vân quay lại tất cả đã dẹp yên, Hỏa yêu bị nhốt vào ngục, Tư Lạc được đưa đến Thanh Tâm điện nàng ở lúc còn ở Tiêu Sơn dưỡng thương. Nằm trên giường Hàn Ngọc nhưng người trên giường lại nóng như đốt, mồ hôi liên tục đổ ra.

Man Tôn tuy khuôn mặt vẫn lạnh lùng nhưng mắt vẫn lộ ra vẻ lo lắng. Nhân tôn liên tục qua lại.

"Yêu giới khốn khiếp lại dùng cách tiện này, Hỏa độc của Hoa Viêm ngàn cánh cũng dùng tới, khốn khiếp."

Thấy Tiêu Vân ngự kiếm trên trời bước xuống liền nhào lại kể hết mọi chuyện.

Không hổ là Tiên Vân, nghe hết mọi chuyện mà vẫn mặt không đổi sắc.

"Nói như vậy Mạc chương môn chỉ còn thời gian 2 ngày để giải độc, nếu không sẽ độc phát mà chết?".

"Đúng vậy, huynh còn ngồi đó, mau nghĩ cách".

"Độc này không có thuốc giải, nhưng...".

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

"Nhưng ta có thể chuyển nó sang cơ thể ta, với tu vi của Tư Lạc chỉ có thể chịu được độc này 3 ngày, ta lại có thể gắng gượng được thêm 1 tuần để mọi người nghĩ cách".

"Không được!"

Người đầu tiên bác bỏ là Man Tôn.

"Hiện nay yêu giới gây loạn, tiên giới chỉ có đệ có thể trấn áp, nếu đệ có chuyện sẽ không ai có thể kiềm chế chúng, để ta làm".

"Không được, tu vi của huynh không bằng đệ, không thể mang ra mạo hiểm được, huống chi đâu phải chuyển độc sang thì sẽ chết, huynh cố hết sức tìm thuốc giải là được".

"Nhưng mà sư đệ..."

Man tôn còn muốn nói thêm nhưng Tiêu Vân đã khoát tay.

"Ý đệ đã quyết huynh không cần nói, xem nhưng ta trả nợ cho muội ấy, món nợ này nợ cũng quá sâu rồi".

Mọi người cuối đầu không nói.

“Nếu không còn gì thì quyết định như vậy đi, đêm mai đúng lúc trăng tròn, hàn khí cao nhất có thể kìm chế nhiệt độ, lúc đó đem Tư Lạc đến hồ Hàn Băng trên đỉnh núi, lúc đó ta sẽ tiến hành chuyển độ”.

Nói xong khoát tay đi, không nhìn nàng thêm một cái, không ai hay biết ngón tay người trên giường khẽ động một cái.

Tối đến.

Trong phòng của Tư Lạc không có ai, người trên giường gắng gượng ngồi dậy, cười ngu ngốc một cái rồi dùng móng tay gạch đường máu trên cổ tay mình, dùng máu vẽ một trận đồ trên trái tim, lúc này nhìn nàng có vẻ đau đớn, khuôn mặt lấy tốc độ mắt thường nhìn thấy luân phiên chuyển đổi hai màu xanh đỏ kì dị, lúc sau nàng ôm ngực phun ra một ngụm máu, như đã bình ổn luồng khí trong cơ thể, nàng lấy tay lay máu trên môi, niếm một khẩu quyết xoá vết máu trên sàn, một khẩu quyết nhỏ thôi đã làm mờ hời nàng tuôn như suối. Nàng ôm ngực lẳng lẳng nằm trên giường chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau có người tới bắt mạch cho nàng, vẫn bình thường. Mọi người cố gắng gọi nàng nhưng nàng vẫn nằm im ở đó.

Nhân lúc không có ai, một bóng người đi vào phòng, người đó ngồi trước giường lẳng lẳng nắm tay nàng nhìn nàng ngủ.

“Mạc chương môn, tiểu sư muội, Tư Lạc, ta nên gọi muội là gì đây. Tại sao muội lại là Mạc Tư Lạc chứ”.

Người đó chính là Man Tôn, hần tiepe tục nói:

“Muội biết không, ta từ nhỏ đã thích muội, thích cái tiểu nha đầu vô tâm vô phế muội, thích muội đi phía sau ta kêu đại sư huynh, ta còn định sau khi xuất sư ta sẽ xin với sư phụ lấy muội làm vợ, nhưng sau đó ra biết mọi thích nhị sư đệ, tại sao trong bao nhiêu người lại cố tình thích nhị sư đệ chứ, nếu muội thích người khác ta còn có thể tìm cách giành muội về nhưng so với nhị sư đệ ta chẳng có gì cả, ngay cả tư cách ganh đua cũng không có, khi muội bị hần từ chối ta còn có chút mừng thầm, ta nghĩ ta còn có chút cơ hội nhưng đừng một cái muội lại thành chương môn một phái, nhưng lúc ta cứ tưởng ta sắp chạm đến muội thì muội lại bỗng nhiên biến thành người xa ta vạn dặm. Ta cố gắng tu luyện pháp thuật, trở thành một trong tam tôn được người người kính ngưỡng, địa vị chúng ta tương đương nhau nhưng trong lòng muội lại không có ta, chỉ có hần, muội yêu hần 30 năm nhưng trong lòng hần lại không có muội, nhưng còn ta? Ta cố gắng biết bao nhưng tới bây giờ vẫn không có được tình cảm của muội, ngay cả chết ta cũng không thể thay muội. Nhưng muội yên tâm, ta nhất định huyết tẩy yêu giới trả thù cho muội”.

Nói xong lời tâm tình, mắt Man Tôn có chút đỏ, không biết đó là tức giận hận ý hay là bi thương, hần cứ thế nắm tay Tư Lạc sau đó bỏ đi. Lúc đó trong mắt người trên giường nhỏ ra 1 giọt nước mắt.

Buổi chiều, Tiêu Vân ngự kiếm đến bế

Tư Lạc đi, hần phi thăng đến đỉnh núi, ở đây là cấm địa của núi Tiêu Vân cũng là nơi bọn họ cùng nhau tập võ, nơi của sư phụ họ ở.

Trên đỉnh núi có một cái sân, trong sân vẫn có mấy nhánh hoa mai lung lay trong gió, Tiêu Vân mặt không đổi sắc đưa Tư Lạc vào trong phòng nằm nghỉ còn mình ra ngoài bố trí trận pháp. Tay Tư Lạc nắm góc áo hần như lúc nhỏ, mờ màng gọi sư huynh, trong mắt Tiêu Vân dịu dàng gỡ tay nàng xuống

“Ngao nào Tư Lạc”.

Nếu lúc nhỏ nàng nhất định sẽ buông ra nhưng bây giờ nàng bắt chấp rồi.

Nàng kéo hần xuống, Tiêu Vân nhất thời không đề phòng bị nàng kéo xuống, môi của hần dán vào môi nàng, va đập quá mạnh trong miệng toàn mùi máu.

Tiêu Vân có chút luống cuống đẩy nàng ra, nàng lại khoá chặt miệng hần, hần muốn nói chuyện không ngờ nàng nhân cơ hội đưa lưỡi vào trong, muốn dùng pháp thuật đẩy nàng ra nhưng nhớ tới nàng đang rất yếu, sợ nàng bị thương nên cũng chỉ đề nàng làm bừa, nàng dứt ra hai người có chút thở hổn hển. Nàng cũng không có động tác nào, đầu chôn vào ngực hần ôm lấy eo hần và.... ngủ.

Tiêu Vân thấy nàng thở đều đều muốn đẩy nàng ra nhưng nàng lại ôm quá chặt, hần cũng để mặc nàng, nhiều năm như vậy tình cảm của nàng sao hần lại không biết chứ, nhưng hần đã có người trong lòng cơ bản không thể đáp lại nàng.

Hần cũng không biết tình cảm hần dành cho nàng là thế nào, nhưng hần biết hần không phản cảm với điều đó. Càng nghĩ càng rối loạn, hần nhất quyết không nghĩ nữa, ôm người trong lòng hần như thấy được lúc nhỏ, tiểu nha đầu nói không ngủ được, nửa đêm lên vào phòng hần làm hần tưởng tiểu yêu nào muốn hút tinh khí của hần, lúc hần chuẩn bị niệm quyết diệt yêu thì con yêu này ôm lấy vạt áo của hần ngủ chảy cả nước miếng, về sau nàng nhiều lần lấy cớ không ngủ được qua ngủ với hần, thời gian đầu hần còn bế nàng về phòng nhưng về sau cũng mặc kệ để nàng ôm ngủ. Nhưng sau khi hần biết tình cảm của mình dành cho người kia hần bắt đầu xa lánh nàng, ngày càng lạnh nhạt. Lâu lắm rồi hần không nhìn kĩ nàng, cái mặt tròn vo khi xưa từ lúc nào lại gầy gò đến thế, đôi mắt linh động đã trở nên trầm lặng, tính cách cũng thay đổi rất nhiều nhưng ngày càng cố chấp. Vô thức tay hần lướt ngang gò má nàng, người trong lòng hơi dụi dụi vào tay hần một chút rồi tiếp tục ngủ.

Thấy trăng sắp lên, hần bế nàng ra hồ Hàn Băng, mi nhân trong lòng như cảm nhận được cái lạnh dán sát vào người hần.!

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Đặt nàng bên cạnh bờ hồ, hần khê nói một tiếng đắc tội rồi cởi áo giúp nàng ra, dùng máu vẽ một trận pháp xung quanh nàng, do mất máu quá nhiều nên khuôn mặt Tiêu Vân có chút trắng bệch.

Hần cởi áo ngoài nàng chỉ còn cái yếm, để nàng ngồi vững trong trận pháp, hần bắt đầu niệm khẩu quyết khởi động trận pháp hoán huyết, sau một nén hương Tiêu Vân bỗng phun ra một ngụm huyết.

"Tại sao lại không thi trận được, rốt cuộc sai sót ở đâu chứ?"

Tư Lạc ngồi trong trận pháp lúc này bỗng nhiên cơ thể co giật lợi hại, Tiêu Vân đỡ nàng liền cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nàng khác thường, lúc thì nóng đến phỏng tay lúc thì lại lạnh đến làm tay hần xuất hiện một tầng sương trắng.

Hần khê lay lay nàng:

"Tư Lạc, Tư Lạc, sư muội mau dậy đi".

Tư Lạc mở mắt ra, đôi mắt nàng đã thay đổi màu sắc, con ngươi bên phải đỏ như có một ngọn lửa nổi lên, còn bên trái thì một màu xanh lam nhìn vào mà rét buốt. Nàng nhào vào ngực hần, thấy hần muốn đẩy nàng liền nắm tay hần lại.

"Tiêu Vân, huynh nghe ta nói, ta sắp không còn thời gian rồi".

"Muội sẽ không sao đâu".

"Đừng nói nữa, huynh nghe ta nói đã".

Tiêu Vân bỗng cảm thấy một nỗi bất lực dâng lên tràn ngập cả tim hần, cơ thể người trong lòng vẫn thay đổi khác thường, nhưng nhịp tim nàng lại chậm rãi chậm lại, điều này nghĩa là gì sao hần lại không hiểu chứ.

"Ta nói muội sẽ không sao đâu, có ta ở đây".

Giọng hần khê run rẩy, hần cố gắng truyền chân khí cho nàng nhưng chân khí truyền vào như động không đáy, không bao giờ đủ.

"Tiêu Vân, thực ra muội rất là thích huynh, rất thích rất thích. Muội còn nhớ năm đó muội vừa đến Tiêu Sơn bái sư, huynh đã đứng trước núi đón muội đến, nụ cười của huynh lúc đó ngọt ngào biết mấy, dịu dàng biết mấy, lần đầu tiên ta biết thì ra vẫn còn có người có thể dịu dàng đến mức này, vì một khoảng khắc đó ta đã chờ đợi 30 năm".

"Ta xin lỗi...ta..".

Nàng cắt ngang lời hần.

"Huynh đừng xin lỗi, để ta nói hết. Ta biết trong lòng huynh không có ta, người huynh yêu là người kia đúng không? Ta biết điều đó, chắc huynh cũng không ngờ ta lại biết huynh yêu sư phụ mình, ta không thể chấp nhận được, nhìn huynh ngày ngày nhìn sư phụ với ánh mắt quyến luyến trái tim ta như bị cửa ra, lúc sư phụ trùng hàn độc, ta nhìn huynh hèn mọn quỳ dưới chân người cầu người có thể dùng máu của huynh giải độc lúc đó ta như bị người chặt ra nghìn khúc, nhưng ta không muốn huynh chết, vì thế nhân lúc huynh bị sư phụ đuổi đi ta đã đến, Mặc gia ta có một bí thuật gọi là tể máu, ta dùng máu của ta đổi lấy máu của người, lúc đó người hôn mê bất tỉnh không biết chuyện gì hết, may là phụ thân ta đến kịp, dùng bảo vật trấn môn Xích Diễm châu nhật lại một mạng của ta, lúc đó ta cũng theo người về Lạc Nhạn môn".

Ánh mắt của Tiêu Vân như trọn trùng ra, hần không thể tin được nhìn tiểu sư muội của hần, hần vốn nghĩ tình cảm này chỉ là một chấp niệm của nàng, hần vĩnh viễn không ngờ tới tình cảm nàng đối với hần lại sâu đến thế, không màng tất cả.

"Nàng... sao nàng lại...".

"Sao lại có thể hi sinh nhiều như thế sao, haha ta cũng không tin được, ta cũng cảm thấy ta như một ngọc tử, nhưng yêu không phải là chiếm lấy mà là thành toàn cho người. Xích Diễm châu vốn chỉ là để trấn áp Hàn độc trong cơ thể ta chứ không phải là hóa giải nó, nay độc Hỏa Diễm lại nằm trong cơ thể ta, hàn nhiệt đối kháng, ta đoán ta sẽ nổ tung mà chết, ta vốn nghĩ cái chết nhẹ tựa lông hồng, nhưng đến bây giờ ta lại bỗng dưng không muốn chết, nhìn sự dịu dàng trong chốc lát của chàng ta lại tham lam muốn giữ lấy".

Nước mắt nam nhi không dễ thấy, nhưng hiện giờ Tiêu Vân thượng tiên đứng đầu tiên giới lại từng giọt từng giọt rơi trên khuôn mặt của Tư Lạc, hần hối hận rồi, trái tim hần như bị người ta dùng dao đâm vào từng miếng từng miếng cắt ra. Tại sao lúc trước hần không để ý đến nàng nhiều hơn, tại sao người hần yêu ban đầu không phải là nàng, tại sao hần không nhận ra tình cảm của hần sớm hơn, nhìn nàng hoi hóp trong lòng hần mới phát hiện thực ra tình cảm dành cho sư phụ của hần đã tan biến mất rồi, trong đầu chỉ còn những hình ảnh của nàng lúc bé theo hần gọi tiếng "nhị sư huynh", lúc ánh mắt nàng lạnh lùng mà bình tĩnh nhưng khi nhìn thấy hần lại trở nên dịu dàng, nhớ nụ cười ngọt ngào của nàng âm thầm nở khi thấy hần,...thì ra...thì ra... hần lại chú ý đến nàng nhiều như thế... hần vốn không còn yêu người kia nữa rồi.

"Tur Lạc Tur Lạc, nàng đừng ngủ được không, đừng ngủ nữa mà, nàng muốn gì ta cũng cho nàng, cái mạng này ta cũng cho nàng mà".

Tur Lạc chỉ cười.

"Sur huynh ngốc, ta cần mạng huynh để làm gì cơ chứ, nếu ta đi rồi, huynh hãy thay ta sắp xếp cho Lạc Nhận môn, chức trưởng môn hãy truyền cho tiểu thúc của ta, và... nói cho đại sư huynh giúp ta, ta phụ huynh ấy".

Tur Lạc như nhớ lại những ngày còn bé, nàng theo các sư huynh chạy khắp nơi trên núi, nàng nghịch ngợm lên trên cây cao hái hoa đào, nhưng không ngờ lại bị ngã, nhưng lúc ấy lại không ngã xuống đất mà ngã vào lòng nhị sư huynh đang đọc sách dưới thân cây, huynh ấy nhìn nàng cười mắg "nha đầu ngốc", sư huynh này, ta đúng là thật ngốc mà.

Hơi thở của Tur Lạc chậm dần chậm dần rồi biến mất. Tiêu Vân ôm thân xác Tur Lạc bị thương đến cực độ thét một tiếng đến cả yêu giới phía đông xa xôi cũng bỗng nhiên giật mình, giữa trán hần xuất hiện một ấn kí màu đen, là ma ấn, hần bị thương đến cực độ đến nỗi... dọa ma rồi.

Từ sau khi Tiêu Vân thượng tiên dọa ma, ngày ngày ngồi trên đỉnh núi thần thờ, cả Tiên giới như rần rần mất đầu, yêu giới đánh nhau thắng đó, nhưng đều kì lạ là không thấy yêu vương Thương Sát Ly ra mặt, cả yêu giới đều do 3 vị trưởng lão quản lí.

Hôm nay Tiêu Vân vẫn ngồi trên núi, nhìn cây đào đang nở nhớ lại hình ảnh của Tur Lạc, một người tiến vào.

"Sư huynh, huynh như thế là cho ai xem, tiểu sư muội đi rồi, huynh như thế này muội ấy sẽ vui sao? "

Tiêu Vân vẫn im lặng, thấy không được trả lời Lâm Nhất Nhân tiếp tục nói:

"Hôm qua yêu giới hạ chiến thư hôm nay sẽ tiêu diệt Lạc Nhận môn và Tiêu Sơn trả thù cho Hỏa yêu, tiên giới chúng ta đã quá suy yếu, sợ là đỡ không nổi lần tấn công này".

"Người nói.. chúng tấn công Lạc Nhận môn?".

Có lẽ là do lâu quá không nói chuyện, giọng nói của Tiêu Vân có chút khàn khàn.

"Đúng vậy, chúng muốn trả thù".

"Trả thù sao? "

Bỗng nhiên hần đứng dậy cười một tràng.

"Hay cho lúc yêu vật đó, ta còn chưa tìm chúng trả thù, chúng lại muốn đi trả thù, Lạc Nhận môn là nhà của nàng, ta không thể để chúng bị hủy được, người nói chúng tấn công lúc nào? "

"Giờ Ngọ hôm nay".

Lâm Nhất Nhân vừa nói xong chỉ cảm thấy một cơn gió thổi qua, trước mắt không một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: End

Ở hạ giới chém giết liên miên như thế nhưng trên thiên giới lại là một mảnh khác.

Vượt khỏi 9 tầng mây và các tầng huyền cảnh sẽ đến được một nơi gọi là Cửu Trùng Thiên, những người ở đây mới được gọi là tiên, đám thượng tiên mà phạm giới gọi thực ra chỉ là bán tiên, bán tiên có thân thể bất tử, có thể hô mây gọi gió nhưng lại chưa thể luyện được tiên nguyên (nguyên thần của tiên), chỉ cần có tiên nguyên thì dù cơ thể tan nát vẫn có thể hồi sinh bằng một cách nào đó.

Thiên đế đang cùng chúng thần nghị sự việc giải quyết rắc rối ở hạ giới thì bầu trời phía đông bỗng đổi màu ngũ sắc, chim hỉ tước bay khắp cả vùng.

"Bích Lạc thượng thần về rồi à? "

Nghe thiên đế hỏi chúng thần nhìn nhau, cuối cùng một cô gái đứng ra nói:

"Bẩm thiên đế, theo mệnh cách đang lẽ nàng ấy vẫn chưa nên về mới đúng".

"Ồ! Tại sao? "

" Bích Lạc thượng thần vì muốn cùng Lăng Vân chiến thần cảm nhận cảm giác mới biết yêu nên hai người cùng hạ phàm, thần lật sổ mệnh cách nhìn thấy hai người họ răng long đầu bạc, đáng lẽ phải hơn 3 tháng mới về, nhưng nay mới gần 2 tháng đã về, không lí nào lại thế".

Ti mệnh tinh quân đang bầm báo với ngọc đế thì một bóng người xông vào.

" Ti mệnh đâu, ngươi ra đây cho ta".

Bích Lạc thượng thần cũng chính là Mạc Tư Lạc xông vào thiên điện nhưng cũng chẳng ai dám cản nàng, ai bảo nàng là nữ thượng thần duy nhất còn lại từ thượng cổ chứ.

" Ti mệnh ngươi nói xem, tại sao mệnh cách của ta lại như vậy chứ, là ngươi muốn xem trò hề đúng không? "

Cảnh đầu thương như vậy, nếu nàng không phải nhân vật chính có thể nàng còn có thể vỗ tay khen Ti mệnh viết mệnh cách thật hay, vô cùng ngược tâm, nhưng nàng lại là nhân vật chính a.

" Thượng thần oan cho tiểu tiên quá, ta vốn viết hai người hạnh phúc bên nhau mà"

" Vậy chuyện gì xảy ra chứ?".

Thế là ti mệnh cùng Bích Lạc thượng thần lật sổ mệnh cách ra xem.

" Thượng thần, trong sổ mệnh cách của thần vị sư phụ không phải là người này".

" Sao, đưa ta xem".

Trợn hai mắt nhìn rõ cái tên xuất hiện trong sổ mệnh cách, Bích Lạc nghiêng răng.

"Khốn kiếp, Nguyệt hồ ly ngươi chết chắc".

Nói xong liền cười mây bay mất để lại ánh mắt ngu ngơ của đám thần trong điện nhìn nhau, lúc sau Thái Bạch kim tinh mới nói.

" Nguyệt hồ ly này có phải là Tứ vương gia Dạ Ly Nguyệt của tộc Bạch hồ Thanh Khâu không? "

Bắc đầu tinh quân cười run cả râu đáp.

" Chính là hần, không ngờ Lăng Vân chiến thần thật đào hoa, cả nam nữ đều si mê ngài ấy".

Thái Ất chân nhân vừa vuốt râu vừa ra vẻ thâm sâu đáp.

" Lần này Bích Lạc thượng thần tức giận không nhẹ, không biết ngài ấy sẽ làm ra chuyện gì"

Vị thiên đế này giờ không nói bỗng dựng lên tiếng:

" Các khanh muốn đánh cuộc không, trăm cuộc Lăng Vân chiến thần sẽ bị đá ra khỏi phòng vài ngày".

Thế là chúng thần nhau nháo lên cuộc.

Ở hạ giới, trước sơn môn Lạc Nhạn môn, cây chát thành đồng, đứng giữa không trung là Tiêu Vân hai mắt đỏ ngầu, ấn kí đọa ma trên trán nở rộ che hơn nửa khuôn mặt, trên tay nắm chặt kiếm đang phát ra ánh sáng đỏ, phía trước hần là đám tàn binh còn sót lại của yêu giới.

" Yêu vương của các ngươi đâu, kêu hần ra đây, nếu không ta sẽ huyết tẩy cả yêu giới các ngươi".

Một lão nhân nhưng nhìn cả người đầy huyết tinh đứng ở đám tàn binh la lớn.

" Ngươi không xứng để đấu với vương chúng ta".

Vừa nói xong cổ hần đã bị cắt ngang, Tiêu Vân khẽ nói một câu tốn thời gian rồi bay về phía Bắc, lãnh địa của yêu tộc.

Dọc đường hần diệt sát tất cả yêu binh cản đường, ấn văn chỉ che nửa mặt nay đã chiếm toàn bộ khuôn mặt, chỉ còn lại đôi mắt đỏ ngầu.

" Yêu vương ngươi mau ra đây, nếu không ta sẽ tuyệt sát cả yêu giới này".

Cuối cùng một nam nhân quần áo đỏ lẳng lơ, khuôn mặt mịn hoặc bước ra, nhìn thấy khuôn mặt này Tiêu Vân khẽ sùng sò, ấn văn trên mặt rút lại một

chút.

"sư phụ sao?".

Tiêu Vân chỉ làm nhảm trong miệng nhưng người phía trước lại nghe được.

"Ừ, ta là sư phụ người".

Tiêu Vân bỗng thốt lên.

"Không thể nào, sư phụ đã chết rồi, người gạt ta, người muốn giả danh người, người là kẻ giết Tư Lạc, ta phải báo thù cho nàng".

Nói xong không đợi ai trả lời hắn đã nhào tới liên tục tung chiêu về phía Yêu vương.

Thân thể phàm trần này nào phải đối thủ của Dạ Ly Nguyệt, chỉ là đòn tấn công dưới sự tức giận của Tiêu Vân vô cùng mãnh liệt, Dạ Ly Nguyệt lại đang bị thương nặng nên nhất thời cả hai bất phân thắng bại.

Lúc hai người đánh đến thiên hôn địa ám, sắc mặt đều tái nhợt thì có đám mây ngũ sắc trên bầu trời nhảy xuống, vào chính giữa hai người, ai cũng không kịp thu chiêu nhưng người mới đến lại mặt không đổi sắc, hai tay tiếp hai chiêu.

"Nguyệt hồ ly, người lại dám trộm nam nhân của ta".

Nói xong mặt kẻ Tiêu Vân nàng một hơi đánh bay Nguyệt hồ ly, bình thường hai người vốn bất phân thắng bại nhưng hôm nay Dạ Ly Nguyệt lại suy yếu lạ thường, bị nàng một chiêu đánh bay.

"Ai nha Nguyệt hồ ly, người có ý trêu ta phải không nếu không sau người lại yếu đến thế?".

Nàng lò mò lại gần mới phát hiện mặt của Nguyệt hồ ly trắng đến phát sợ, nàng đưa tay chạm vào hắn thì hắn bỗng biến lại nguyên hình là một con hỏa hồ, nàng cảm cổ hắn lạnh lẽo.

"Ê Nguyệt hồ ly, cảm nhận sinh mệnh mình nằm trong tay người khác cảm giác thế nào?".

Hắn không trả lời nàng mất hứng thú, nhét vào miệng hắn một viên đan dược rồi quay lại nhìn Tiêu Vân có chút đau lòng.

Tiêu Vân thì ngẩng ra rồi, nhìn người trước mắt khuôn mặt y như Tư Lạc, là hỏa hoa mắt sao, cô gái này để tay lên trán hắn, hắn cảm thấy trước mắt tối mịt nhưng lại nghe nàng nói.

"Tại sao lại có ma kí chữ, ấn này không trừ lẽ có tâm ma xuất hiện ở tiên nguyên rồi sao".

Bích Lạc dùng tay truyền lực lượng tinh thuần của thiên địa cho Lăng Tiêu, ấn văn đạo ma trên mặt hắn mất dần rồi hoàn toàn không thấy vết tích.

Nàng niệm dẫn hồn đưa các hồn phách của người- yêu chết trong trận này cho Diêm ca rồi một tay nắm cổ hỏa hồ, một tay đỡ người đang ngất này đi.

Cười mây đến thẳng Tiêu Sơn môn, kết mây để hắn nằm rồi đưa xuống đại điện.

Tiêu chương môn vốn đang đại chiến tiên yêu bỗng dừng nằm trong đám mây đưa xuống làm tất cả mọi người trong đại điện thót tim. Bích Lạc trên mây nói vọng xuống.

"Bảo hắn tốt nhất nên tự sát đi". rồi bay đi.

Mọi người trị thương cho Tiêu Vân, không ai nói với hắn có người kêu hắn tự sát, nhưng sau khi bình phục Tiêu Vân thượng tiên luôn dờ dẩn, 3 tháng sau thì để lại ấn chương môn rồi ngồi bên hồ Hàn Băng tự sát.

Yêu giới cũng rối loạn do yêu vương mất tích, hai bên Tiên- yêu ngưng chiến để bồi dưỡng lại nguyên khí, cuộc đại chiến thế mà cứ đơn giản kết thúc.

Trên cửu trùng thiên.

Đám thần tiên tụ lại với nhau nói chuyện.

"Bích Lạc thượng thần cũng thật nhân từ, còn cứu tứ vương gia đó một mạng".

"Nhân từ sao? ta thấy chẳng qua nể mặt thúc thúc hắn thôi, dù gì Dạ Diệp Hàn cũng thượng thần cũng từng có chút chuyện xưa".

"Nhưng không thể không nói, tình yêu của Lăng Tiêu chiến thần cũng thật lớn, dùng xác phàm đối nghịch cả yêu giới chỉ vì báo thù, dũng khí này ta thật phục ngài ấy, nếu Bích Lạc thượng thần thật sự có chuyện sợ là cả thiên địa này đều chôn cùng".

Mọi người gật gù nói đúng, tình yêu của Lăng Tiêu thượng thần cũng thật ghê gớm.

Bích Lăng cung:

Lăng Tiêu chiến thần khiến thiên địa biến sắc đang quỳ như con chó nhỏ vô cùng nhu thuận.

Bích Lạc thượng thần thì đang ngồi trên ghế sùoi nắng không để tâm đến chuyện xong quanh.

"Nương tử, vì phụ sai rồi".

Bích Lạc nhàn nhạt đáp:

"Nói xem, chàng sai ở đâu? "

"Vì phụ sai ở chỗ không nên trêu chọc hoa đào".(lời thăm oa oa oan quá đi, ta trêu chỗ nào chứ).

"Và?".

"Ta không nên đồng ý đi cùng nàng xuống hạ giới".

Bích Lạc tức giận lật ghế.

"Chàng sai ở chỗ chính là dọa ma".

"Tên ngu ngốc nhà chàng, dù là đi xuống phạm giới nhưng tiên nguyên linh hồn vẫn là của chàng, lỡ chàng để lại tâm ma thì sao đây".

Lăng Tiêu cảm động nhìn nàng.

"Nương tử... ta...".

"Nhưng... cái sai lớn nhất của chàng chính là khuôn mặt này, khi không trêu nhiều hoa đào như thế làm gì, Hà tiên cô, Cửu thiên huyền nữ, tiểu nha đầu Thanh Khâu,... bây giờ đến cả nam nhân cũng đến đây rồi".

Thấy nàng bốt giận hấn cũng giờ trò vô lại. Đứng lên khẽ ôm lấy nàng.

"Nhưng nếu không có khuôn mặt này thì làm sao lừa gạt được nàng chứ? "

Nàng đúng là không nói được, vốn năm đó di đạo, tưởng hấn là tiểu tiên nào có khuôn mặt đẹp nên nổi hứng trêu đùa, kết quả đùa đến bây giờ.

"Đúng là không nói lại chàng".

Nàng nhéo mặt hấn khẽ hôn một cái nhưng ai đó không vừa lắm ôm nàng hôn một cái thật sâu.

Lăng Tiêu khẽ thăm thì:

"Cho lũ các nguoi ghen tị tới chết".

Thiên lí nhân nói với thiên đế và chúng thần đang chờ đợi.

"Xem ra chúng ta đánh giá thấp tình cảm của hai người đó rồi".

Thiên đế nói:

"Không, là đánh giá thấp trình độ mê trai của Bích Lạc thượng thần và sự vô lại của Lăng Tiêu mới đúng".

Chúng thần khóc không ra nước mắt đưa bảo vật chung cho nhà cái là thiên mẫu nương nương.

----Hoàn-----

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

